

ARA COM ARA

Gran Poefesta de la Safor

CARLES HAC MOR

Amb motiu del 1r Festival de Poesia d'Oliva, durant tres dies i tres nits del començament de primavera la ciutat d'Oliva, la perla lírica (pel gran nombre de poetes que hi són nats) de la comarca valenciana de la Safor, ha estat la capital poètica de l'univers món de tota mena de versos, de proses poètiques, de calligrames en moviment, de versificacions paraparèmiques i acadèmiques i de deliris mètrics, amètrics i antimètrics.

I totes aquestes entelèquies, a vegades rimades i tot, no hi paraven de pujar sèquies amunt, a contracorrent, per acabar escampant-se entre els tarongers per fer-hi la migdiada a qualsevol hora del dia i de la nit, perquè els desvaris del poetam allà congriat feien que tot-hora fos migdia o mitjanit, indistintament, promíscuament.

Tothom qui hi va ser cridat va acudir engrescat a la convocatòria èpico-urbano-bucòlica i primaveral feta per Àngels Gregori. Entre ells, els poetes d'Oliva Francisco Brines, Joan Navarro, Josep Lluís Roig i J.V. Sala. Ella és la Poetessa de la Safor, on tanmateix hi ha unes quantes poetesses més, cadascuna de les quals és així mateix la Poetessa de la Safor.

De manera que la Safor ja és anomenada arreu com la comarca de la Poetessa de la Safor, un nom genèric -personalitzat en Àngels Gregori- que abasta no només totes aquelles que escriuen versos de Gandia fins a Dénia, és a dir, de Teresa Pascual a Maria Josep Escrivà, ans també de Sant Feliu

de Guíxols fins a Barcelona, Manlleu i Lleida, o sigui, d'Ester Xargay a Anna Aguilar-Amat i de Josefa Contijoch a Dolors Miquel.

Aquestes poetesses o poetasses (i consti que hi ha dones que no els agrada, això de poetesses, i que volen ser anomenades poetes, com els poetarros mascles) fan versos que no són ni moros ni cristians ni es cremen pas a les falles, sinó que no són d'enlloc -que vol dir que són d'arreu- arran d'un lloc concret, perquè saben que l'ultralocalisme fa dreçar cap a l'universalisme.

El cas és que el darrer dia d'aquest simpòsium de fonètiques ben diverses, desmoderat per Josep Piera i per David Castillo, hi va haver la primera Gran Poefesta d'Oliva, l'Olivada Poètica que s'es-

caurà cada any, la Saforada Lírica que va ressonar per hortes, valls i platges, la Saforolímpica d'Oliva: dinou poetes, dinou, van alçar llurs veus al teatre Olímpia, d'Oliva, i allò va ser l'escenificació del Parnàs, la glorificació de tots els mots, que eren agombolats per munts de muses vingudes expressament per mar des de la Grècia clàssica.

SIGNIFICATS DE 'SAFOR'

I aleshores per tot el Magrib tothom va escoltar aquells versos, perquè la Safor va ser terra de moros, de la qual van ser expulsats i a la qual ara van tornar. *Safor* és el mot que en àrab designa l'àpat nocturn que és fet cada vespre durant el Ramadà, després d'haver dejunat tot el dia.

Per als moros (i aquest és un gentilici popular i culte, no gens despectiu i que no té per què ser substituït pel d'àrabs), la *safor* era, i és, alegria. *I fer safor* vol dir *fer festa*. I d'aquí ve el nom de Poefesta d'Oliva, o de la Safor, la qual, gràcies a l'empenta d'Àngels Gregori, serà la grandíssima celebració anual dels versos escandits de viva veu. L'any que ve, i l'altre, i l'altre, en arribar la primavera, rius de poetes, de muses, d'escoltadors, de moros i de déus i semidéus grecs faran cap al teatre Olímpia d'Oliva després d'haver xerrat, menjat, begut i anat amunt i avall d'aquells paratges pletòrics d'un paraulam que fa tremolar les esferes. I així la Poefesta de la Safor anirà transformant la poesia, l'acostarà a la gent i farà que les multituds s'hi atansin. I allò acabarà essent la Meca de tot el poetam.

ÀNGELS GREGORI, ÀNIMA DEL FESTIVAL DE POESIA D'OLIVA

NOMÉS JAZZ

'Dixie'

PERE PONS

Objectiu. Mai no he entès aquells que es consideren aficionats al jazz però en canvi rebutgen o es desenten del so tradicional que va apuntalar els fonaments d'aquest gènere musical. Tampoc comparteixo la visió de determinats tradicionalistes quan sentencien que el jazz va morir ja fa anys. És curiós constatar dins d'aquest discurs les diferents defuncions del jazz al llarg dels seus cent anys d'existència: la primera va ser el 1929, abans de l'arribada de l'era del *swing*; la segona als anys 40, amb la revolució del *bebop*; la tercera als anys 60, amb la insurgència del *free*, i la quarta a partir dels anys 60, amb la fusió elèctrica, per esmentar només alguns clixés establerts.

Tots els gustos són respectables, però entenc que menystenir uns estils en detriment d'altres diu molt poc en favor de qui es declara seguidor d'aquesta expressió musical. És lícit que en la seva evolució des del seu origen fins als nostres dies -no hi ha millor mostra de vida- hi hagi èpoques que per a alguns són més preferibles que no pas altres, però aquesta elecció mai pot invalidar la resta.

Fa dotze anys que Tarragona és la seu del Festival Dixie que, a més de convertir-se en un dels grans esdeveniments culturals i populars de la ciutat, advoca per l'esperit festiu, participatiu i de carrer amb què va ser engendrada aquesta música. Gairebé totes les actuacions del programa són gratuïtes, omplen durant quatre dies bona part dels locals (restaurants, bars i clubs) del centre de la ciutat i també surten al carrer en rua o nàrria de cavalls seguides per centenars de viants. Sempre se celebra la setmana anterior a les festes de Pasqua i aquest any, entre d'altres, ha comptat amb el trompetista de Nova Orleans Leroy Jones com a estrella convidada de La Vella Dixieland, la històrica formació argentina La Porteña Jazz Band -en el seu 40è aniversari- i els també veterans però més propers Barcelona Hot Angels com a mostra d'una d'aquestes propostes de qualitat que injustament es deixen de banda perquè opten per preservar la tradició en lloc de pretendre innovar. Un total de vint-i-una propostes, la meitat d'aquí, acompanyen els tarragonins a l'hora del vermut, durant el sopar i fins a l'última copa, ja de matinada, i ens recorden que el jazz va néixer com un clam de llibertat d'una comunitat oprimida. Sense respecte pel passat no hi ha futur que valgui. Visca el *dixie!*

Diana. És uruguaià, però musicalment es va formar entre el Taller de Músics de Barcelona i l'ambient jazzístic i flamenc de Madrid. Percussionista totterreny (bateria i cajón) i compositor original, es va donar a conèixer amb el trio de Chano Domínguez al costat del també gegant Javier Colina (contrabaix). Es diu Guillermo McGill i el seu nou disc, *Oración* (Karonte), en què, entre d'altres, participa el saxofonista Dave Liebman, és senzillament descomunal. Impressionant!

ARTFÒBIA

GUILLEM CIFRÉ

